

Arrest

nr. 155 997 van 3 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SQUAD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2011 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 11 augustus 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna: de Raad) die bij arrest nr. 69.051 van 24 oktober 2011 aan de verzoeker de vluchtelingstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 5 januari 2012 dient de verzoeker bij de Belgische overheden een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 17 januari 2012 om deze aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}).

Op 25 september 2014 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Deense overheden. Er zijn geen indicaties in het dossier dat deze in Denemarken opgestarte asielpcedure reeds zou zijn afgesloten.

Op 27 mei 2015 dient de verzoeker opnieuw een asielaanvraag in, ditmaal bij de Belgische overheden.

Nadat vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac had uitgewezen dat de verzoeker op 25 september 2014 in Denemarken een asielaanvraag heeft ingediend, richten de Belgische autoriteiten op 16 juli 2015 een verzoek tot terugname aan de Deense autoriteiten op grond van de artikelen 23.3 en 18.1. b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Bij afwezigheid van een tijdig antwoord vanwege de Deense autoriteiten, worden de Deense autoriteiten in toepassing van artikel 25.2. van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van verzoekers asielaanvraag.

Op 14 oktober 2015 stemmen de Deense autoriteiten alsnog uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening.

Op 22 oktober 2015 beslist de gemachtigde om de verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Deense autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Denemarken te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*", die op 22 oktober 2015 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Denemarken toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 27.05.2015 een derde maal asiel in België. De betrokkene vroeg 10.01.2011 een eerste maal asiel in België. Deze aanvraag werd op 16.08.2011 afgesloten met een beslissing van het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Een tweede op 05.01.2012 ingediende asielaanvraag werd op 17.01.2012 afgesloten met een weigering van in overwegingname (bijlage 13^{quater}). Bij zijn aanmelding op 27.05.2015 legde hij een op 26.10.2005 afgegeven identiteitskaart van Sri Lanka met nummer 890961037 en een op 03.12.2008 afgegeven rijbewijs van Sri Lanka met nummer A022305549. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 25.09.2014 asiel vroeg in Denemarken.

De betrokkene werd gehoord op 13.07.2015 en verklaarde dat hij vanuit België naar Londen wilde. Kennissen van een vriend kwamen hem oppikken met het doel naar Londen te reizen, maar ze namen

de betrokkene mee naar Denemarken. Hij werd gearresteerd door de politie en vroeg vervolgens asiel. Hij verbleef daarop naar eigen zeggen een dag in een hotel en kreeg de volgende dag een ticket om naar een opvangcentrum te gaan. De betrokkene ging daar niet heen, verbleef op een andere plek en keerde begin oktober 2014 terug naar België.

Uit het administratief dossier blijkt dat Denemarken België nooit heeft verzocht de betrokkene terug te nemen.

Op 16.07.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Denemarken met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Deense instanties erkenden later, op 14.10.2015, verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Kopenhagen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot een derde maal asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot een derde maal asiel te vragen in België omdat hij in België deelnam aan demonstraties van Tamils en vanwege die reden niet naar Sri Lanka kan terugkeren. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan de Deense instanties omdat hij niemand kent in Denemarken en daar "niets heeft".

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken ten eerste op dat de Deense instanties instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn derde asielaanvraag in België in Denemarken ingediende asielaanvraag nog hangende is en de Deense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de

betrokkene dat wenst. De Deense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Denemarken ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Deense autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Denemarken onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betreffende de opwerping van de betrokkene dat hij in Denemarken niemand kent en "niets heeft" wijzen we er op dat dit onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Verder benadrukken we dat de betrokkene tijdens het verhoor stelde dat hij in 2014 België wilde verlaten en naar Londen wilde gaan omdat hij in België geen goede verblijfplaats had en zijn asielaanvragen werden afgewezen.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte wel melding van een in Zwitserland verblijvende oom. We merken hieromtrent op dat de artikels 9 en 10 en de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 geen vereniging met een verwant in de derde graad zoals een oom toelaten.

De betrokkene stelde af en toe last te hebben van hoofdpijn, maar maakte geen gewag van andere gezondheidsproblemen. We merken echter op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Denemarken zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Deense autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeloid worden naar de bevoegde Deense instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 5, c) in fine van de richtlijn R 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/17, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van het beginsel van non-refoulement.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat de bestreden beslissing ertoe strekt om verzoeker over te dragen aan Denemarken, met het oog op het doen uitvoeren van het onderzoek ten gronde van een nieuwe asielaanvraag

Terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat in concreto werd nagegaan of de Deense asielautoriteiten reeds dezelfde inschatting maken van de situatie in Sri Lanka voor teruggekeerde Tamils maken als de Belgische asielinstanties

En terwijl uit de – karige – beschikbare informatie blijkt dat de Deense overheid tot in 2014 geen fundamenteel bezwaar zag in het repatriëren van Tamils naar Sri Lanka

En terwijl een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM steeds een grondig onderzoek in concreto vereist

Zodat niet afdoende blijkt dat verzoeker, die behoort tot de Tamil-minderheid, door de Deense autoriteiten, na onderzoek van de asielaanvraag, niet zal worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, Sri Lanka

En zodat de genoemde bepalingen en het genoemde beginsel geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 3 EVRM bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (terugkeerrichtlijn) bepaalt als volgt:

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.*

Deze bepaling diende te worden omgezet in Belgisch recht ten laatste op 24 december 2010. Het is niet duidelijk of dit correct is gebeurd voor wat betreft het bepaalde onder c) in fine. Artikel 74/17, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) bepaalt:

De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

In de mate de omzetting correct is gebeurd (het expliciet tijdelijk karakter van de verwijdering zelf, niet van de beslissing daartoe, lijkt problematisch), richt onderhavig middel zich op de schending van genoemde wetsbepaling. Zoniet, op de schending van genoemde bepaling van de richtlijn.

het beginsel van non-refoulement beschermt zowel tegen direct als tegen indirect refoulement. Het is dit laatste aspect van de geboden bescherming waarvan de schending wordt ingeroepen.

2. Verzoeker komt in beroep tegen een beslissing die er toe strekt om hem terug te brengen naar de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor het onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker, te weten Denemarken.

Dat Denemarken de verantwoordelijke lidstaat zou zijn, is enigszins verbazend, nu verzoeker in België reeds asiel heeft gevraagd in 2011 en in 2012, terwijl zijn asielaanvraag in Denemarken pas op 25 september 2014 werd geregistreerd.

Uit de door verzoeker afgelegde verklaringen valt niet af te leiden dat hij het grondgebied van de staten die het Schengen-acquis toepassen, zou hebben verlaten, noch dat hij gedurende een periode van minstens 3 maanden uit België zou zijn weggevoerd.

Integendeel blijkt uit de verklaringen van verzoeker, overgenomen in de motivering van de bestreden beslissingen, dat hij in september 2014 naar Denemarken is gereisd, daar werd gearresteerd, en begin oktober 2014 naar België is teruggekeerd. Verzoeker heeft zijn derde asielaanvraag in België ingediend op 27 mei 2015, dus meer dan 7 maanden na zijn verklaarde terugkeer in België.

Het lijkt dan ook eerder logisch om België als de verantwoordelijke lidstaat te beschouwen, in toepassing van artikel 13 van verordening (EU) Nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (zgn. Dublin III-verordening) .

De Deense autoriteiten hebben niet tijdig geantwoord op het overnameverzoek, zodat Denemarken automatisch tot verantwoordelijke lidstaat werd bestempeld. De Deense autoriteiten hebben dit voldongen feit naderhand bevestigd.

3. In de motivering van de bestreden beslissingen legt de gemachtigde van de Staatssecretaris uit dat Denemarken, als lid van de Europese Unie, aan dezelfde internationale verdragen als België is gebonden en er dus geen aanleiding kan bestaan om te menen dat de minimumnormen inzake internationale bescherming door de Deense autoriteiten niet zouden gerespecteerd worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst naar het beginsel van wederzijds vertrouwen en op het vermoeden dat de grondrechten van een asielzoeker in een andere lidstaat geëerbiedigd worden. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest N.S. van 21 december 2011, waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris ook verwijst) weten we dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat het aan verzoeker toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht naar Denemarken een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van met name artikel 3 EVRM.

Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Mens (EHRM) blijkt dan weer dat een onderzoek naar de schending van een in de Conventie gewaarborgd grondrecht, meer bepaald het in artikel 3 EVRM bedoelde grondrecht, steeds in concreto dient te gebeuren. Een overheid kan zich daarbij niet louter passief opstellen en dient desnoods, teneinde een beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen, zelf het nodige onderzoek te verrichten, voorafgaand aan het nemen van de beslissing waarbij dit grondrecht ter discussie staat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris bevestigt dit wel, maar beperkt zich in de motivering van de bestreden beslissingen tot algemene beschouwingen inzake de opvang van asielzoekers en inzake de asielprocedure in Denemarken.

Het blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissingen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris informatie heeft ingewonnen nopens de behandeling in Denemarken van asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit Sri Lanka, noch over het Deense beleid inzake repatriëring van afgewezen Sri Lankaanse asielzoekers.

In het licht van het noodzakelijke onderzoek in het kader van een eventuele schending van artikel 3 EVRM, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris er zich van te verzekeren dat er geen sprake kon zijn van – indirect – refoulement. Hiervan zou sprake zijn wanneer de Deense autoriteiten zouden nalaten om de asielaanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken, tzt. door rekening te houden met de effectieve situatie in Sri Lanka, en hem vervolgens zouden repatriëren naar zijn herkomstland, Sri Lanka.

Terwijl er geen reden is om te denken dat de Deense autoriteiten de minimumnormen, opgelegd door Unie-regelgeving, op intentionele wijze zouden miskennen, zijn er in het geval van verzoeker omstandigheden (ut infra) die maken dat België meer geschikt is om de asielaanvraag van verzoeker ten gronde te beoordelen, minstens dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker door de Belgische asielinstanties meer zekerheid biedt voor de eerbiediging van artikel 3 EVRM en van het beginsel van niet-refoulement.

4. De bedoelde omstandigheden betreffen het inzicht in de situatie van Tamils in Sri Lanka.

Met name voor wat betreft de Belgische asielinstanties, in de eerste plaats het CGVS, is er sprake geweest van een voortschrijdend inzicht, op basis van het ter beschikking komen van nieuwe documentatie.

Pro memorie, de burgeroorlog in Sri Lanka heeft een einde genomen op 18 mei 2009, met de volledige nederlaag van de LTTE. De verwachting was dat er door de autoriteiten in Sri Lanka werk zou gemaakt worden van nationale verzoening, minstens dat de autoriteiten geen dreiging meer zouden zien uitgaan van het verslagen LTTE en aldus de Tamilbevolking met rust zouden laten. De overheersende opinie

was dat, om nog enig risico op vervolging te lopen, de band met de LTTE wel erg uitgesproken diende te zijn .

De verwachte evolutie naar normalisering van de Tamilgebieden in het noorden en oosten van Sri Lanka vond niet plaats en de bewijzen hiervan, vooral dan van het veralgemeend karakter van de vervolging, werden aanvankelijk met de nodige scepsis onthaald. Niettemin kwamen er eind 2012 nieuwe richtlijnen van het UNHCR en baseerde het CGVS zijn beslissingen mede op een nieuw CEDOCA-rapport .

Niettemin duurde het nog een tijd alvorens het nieuwe inzicht in de situatie in Sri Lanka in België gemeengoed was geworden, reden waarom uw Raad verschillende malen tot de schorsing van beslissingen tot repatriëring naar Sri Lanka diende over te gaan .

Opgemerkt dient daarbij te worden dat sinds het schorsingsarrest nr. 133.821 van 25 november 2014 en één verwerpingsarrest nr. 134.114 dd. 27 november 2014 er in de rechtspraak van uw Raad, gepubliceerd op de website van uw Raad (arresten tot en met 31 augustus 2015), geen UDN-arresten meer werden geveld ten aanzien van vreemdelingen afkomstig uit Sri Lanka. Er dient te worden van uitgegaan dat verwerende partij sindsdien niet meer overgaat tot gedwongen repatriëring van Tamils uit Sri Lanka.

Het CGVS beoordeelt de situatie in Sri Lanka op dit moment (4 augustus 2015) als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal ‘IDP’s’ (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en dat het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt voorts dat de veiligheidssituatie voor Tamils in de Noordelijke en Oostelijke gebieden anno 2015 problematisch blijft. De Noordoostelijke (Tamil)gebieden in Sri Lanka hebben ondermeer af te rekenen met een verregaande militarisering doordrongen tot in alle regionen van de samenleving en een doorgedreven monitoringbeleid jegens de Tamilbevolking. Zo is de concentratie van militairen en ander veiligheidspersoneel (oa CID) in deze regio’s problematisch hoog. Daarnaast voert de overheid er een beleid van Singalizing en heeft ze een gevaarlijk negatieve houding ten aanzien van elke vorm van oppositie door de Tamilbevolking. Ofschoon de oorlog reeds 6 jaar geëindigd is, zijn de drijfveren en mechanismen van deze oorlog nog steeds hard voelbaar in deze gebieden. Dit alles uit vrees bij de overheid voor de terugkeer van de LTTE en/of het militant Tamilseparatisme. Er heerst duidelijk een klimaat van algemene straffeloosheid voor geweld gepleegd door leden van de overheid of daarmee samenwerkende (paramilitaire) groeperingen. Daar u geen zicht geeft op uw reële situatie, heeft u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk gemaakt om een correcte inschatting te maken of u tot één van deze door UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort”.

De vraag die zich derhalve opdrong aan de gemachtigde van de Staatssecretaris, was derhalve deze: zijn de Deense asielautoriteiten tot hetzelfde inzicht gekomen nopens de zeer problematische situatie voor Tamils zoals verzoeker in Sri Lanka (“[...] verregaande militarisering doordrongen tot in alle regionen van de samenleving en een doorgedreven monitoringbeleid jegens de Tamilbevolking. Zo is de concentratie van militairen en andere veiligheidspersoneel (oa CID) in deze regio’s problematisch hoog [...] beleid van Singalizing [...] gevaarlijk negatieve houding ten aanzien van elke vorm van oppositie door de Tamilbevolking [...] drijfveren en mechanismen van deze oorlog nog steeds hard voelbaar in deze gebieden [...] klimaat van algemene straffeloosheid voor geweld gepleegd door leden van de overheid of daarmee samenwerkende (paramilitaire) groeperingen”)?

Een dergelijk inzicht is geen zekerheid en geen evidentie, zoals de hierboven geschetste evolutie in België aantoont. Het is nochtans noodzakelijk om een duidelijk beeld te hebben over die situatie

teneinde de grond van de asielaanvraag van verzoeker te kunnen beoordelen. Dat de Belgische asielinstanties dit duidelijk beeld hebben, staat vast. Het stond dus aan de gemachtigde van de Staatssecretaris om na te gaan hoe de Deense asielautoriteiten die situatie inschatten, hetgeen desgevallend het inwinnen van informatie bij de Deense contactpersoon had vereist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris moet immers rekening houden met alle omstandigheden waarvan hij kennis had of had moeten hebben (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

5. Toegankelijke informatie over de beoordeling van de asielaanvragen door Tamils in Denemarken, alsook over repatriëring door Denemarken van Tamils naar Sri Lanka is schaars.

Niettemin kan uit de beslissing van het mensenrechtencomité van de Verenigde Naties nr. 2272/2013 van 1 april 2015 (stuk 3) afgeleid worden wat de positie van de Deense overheid was op 21 januari 2014:

“4.6. The State party finally considers that there is no reason to question the thorough assessment of the author’s situation made by the Refugee Appeals Board, which concluded that there is no indication that he will be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment upon return to Sri Lanka. The State party finally reiterates that the current background material on Sri Lanka does not contain any basis which enables to assume that Tamils who did not have links to LTTE, or whose family members are not high-profile members of LTTE, will be at risk of persecution as a consequence of their ethnicity (The State party refers in this respect to the UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Sri Lanka, dated 21 December 2012). The State party concludes that returning the author to Sri Lanka would not constitute a violation of the article 7 of the Covenant”.

De meest recente beschikbare informatie laat zien dat de Deense asielinstanties in mei 2013 en de Deense overheid in januari 2014 de zeer ongunstige veiligheidssituatie in het noorden van Sri Lanka – zoals weergegeven in de onder het vorige punt geciteerde beslissing van het CGVS - niet benoemden, doch integendeel enkel verwezen naar de UNHCR-guidelines van 2012.

Verzoeker heeft geen informatie gevonden waaruit blijkt dat de Deense autoriteiten intussen hun positie desbetreffend zouden hebben gewijzigd, met inachtneming van de informatie waarop het CGVS zich thans baseert.

Aangezien het VN-mensenrechtencomité in de hoger aangehaalde beslissing de klager ongelijk geeft, was er hierdoor ook geen stimulans voor de Deense autoriteiten om hun positie te wijzigen.

Uit de rechtspraak van uw Raad blijkt ook hoe het al dan niet ernstig zijn van de ingeroepen middelen dient te worden beoordeeld .

In dat opzicht is het van belang om te wijzen op de recente gegevens beschikbaar op de website van EUROSTAT. Deze bevatten specifieke informatie over de verhouding tussen positieve en negatieve asielbeslissingen in Denemarken ten aanzien van asielzoekers uit Sri Lanka (stuk 4).

Het blijkt dat er in een periode van 2 jaar, sinds het tweede kwartaal van 2013 tot het tweede kwartaal van 2015, 50 beslissingen werden genomen, waarvan er slechts 10 positief waren. Deze positieve beslissingen dateren al van het eerste kwartaal van 2014. Dit betekent dus dat alle Deense asielbeslissingen ten aanzien van asielzoekers (in de praktijk enkel Tamils) uit Sri Lanka sinds 1 april 2014 systematisch afwijzingsbeslissingen waren.

Het systematisch karakter blijkt ook uit het aantal asielaanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka die de laatste jaren in Denemarken zijn ingediend (stuk 5): telkens 25 aanvragen in 2012 en 2013, 20 aanvragen in 2014.

In België bedroeg de ratio aan positieve beslissingen (waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend) in de laatst gerapporteerde 3 kwartalen minstens 75% (stuk 6), in het eerste kwartaal van 2015 zelfs 100%. In dezelfde periode werden er in Denemarken 10 beslissingen genomen, 100% negatief.

6. In de reeds genoemde beslissing van het VN-mensenrechtencomité (stuk 3) wordt erop gewezen dat de geringste band met de LTTE kan leiden tot vervolging in Sri Lanka. Dit is met name het geval voor personen die actief zijn geweest in de Tamil-organisaties van de diaspora:

7.4. The Committee also notes that the author remained in Sri Lanka from 2007, when his cousin was murdered, until 2012, and that he did not indicate that he had any kind of political activity while abroad or that he could be perceived as having a link, even tenuous, with LTTE, that would go beyond the contact that any retailer had with LTTE members in the Jaffna Peninsula during the civil war. The author disagrees with the factual conclusions of the State party, but does not demonstrate that they are manifestly unreasonable. In light of the above, the Committee cannot conclude that the information before it shows that the author will face a real risk of treatment contrary to article 7 of the Covenant if he were removed to Sri Lanka.

Verzoeker is sinds zijn aankomst actief betrokken bij de activiteiten georganiseerd door de Tamil Youth Organization – Belgium (stuk 7).

Foto's waarop verzoeker herkenbaar is, zijn meermaals gepubliceerd op Tamil-websites (stukken 8 en 9). De aanwezigheid van verzoeker op deze manifestaties blijkt ook uit niet-gepubliceerde foto's (stuk 10).

Wat dit attest en deze foto's betreft, dient erop gewezen dat lidmaatschap van of deelname aan manifestaties van Tamilorganisaties in de diaspora, wanneer bekend bijvoorbeeld door op het internet gepubliceerde verslagen of foto's, ingeval van terugkeer door de veiligheidsdiensten in Sri Lanka als een veiligheidsrisico wordt beschouwd.

Gelet op de hoogdringendheid legt verzoeker deze documenten aan het oordeel van uw Raad voor, met het oog op het betrekken ervan bij het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Dat dit nieuwe stukken zijn, die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet bekend waren bij de gemachtigde van de Staatssecretaris, strijdt enigszins met de principes van het annulatiecontentieux, doch deze principes dienen opzijgezet te worden in het kader van een onderzoek naar de schending van artikel 3 EVRM, en dit in functie van het vereiste van een effectief rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 13 EVRM.

Uit de rechtspraak van uw Raad blijkt immers dat het nodig is om de rapporten van internationale organisaties waaruit de algemene problematiek in een land blijkt, ook toe te passen op de persoonlijke situatie van de betrokken vreemdeling. Die toepassing op de eigen situatie kan met name de voorlegging van nieuwe documenten inhouden. Het criterium is immers een zo volledig mogelijk onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en naar de gevolgen van een terugkeer naar dat land van een individuele vreemdeling mogelijk te maken.

Uit de thans door verzoeker voorgelegde documenten (stukken 7 tot 10) volgt dat het geenszins uitgesloten is dat de veiligheidsdiensten in Sri Lanka bij terugkeer van verzoeker verdenking zouden koesteren nopens de LTTE-betrokkenheid van verzoeker en hem om die reden aan nader onderzoek kunnen onderwerpen, onderzoek dat dan de vorm kan aannemen van arrestatie, marteling, detentie en mogelijks nog erger.

Het CGVS hecht groot belang aan deze informatie

De omweg via Denemarken biedt in het specifieke geval van verzoeker onvoldoende garanties op beveiliging tegen refoulement.

Het enig middel is ernstig."

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielerzoek is ingediend, de asielerzoek niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielerzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielerzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de Dublinoverdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in

fine)." [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de behandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij de thans bestreden Dublinoverdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.3.2.3. *In casu* geeft de verzoeker te kennen dat er in zijn geval, hoewel er geen reden is om te denken dat de Deense autoriteiten de minimumnormen opgelegd door de Unie-regelgeving op intentionele wijze zouden miskennen, omstandigheden zijn die maken dat België meer geschikt is om zijn asielaanvraag ten gronde te beoordelen, minstens dat de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische asielinstanties meer zekerheid biedt voor de eerbiediging van artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement. De verzoeker voert vervolgens een nader betoog, onder meer met verwijzing naar een CEDOCA-rapport van 21 maart 2013 en een beslissing in een individuele zaak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus, waarmee hij wil aantonen dat de Belgische asielinstanties de veiligheidssituatie van de Tamils in de Noordelijke en Oostelijke gebieden van Sri Lanka anno 2015 nog steeds als problematisch beschouwen en dat ook de verweerder sinds eind 2014 niet meer overgaat tot gedwongen repatriëringen naar Sri Lanka. Aan de hand van een beslissing van het mensenrechtencomité van de Verenigde Naties (hierna: het VN-mensenrechtencomité) van 1 april 2015, bijgevoegd aan het verzoekschrift, en aan de hand van een aantal cijfermatige gegevens (statistieken) verkregen via de website van Eurostat, meent de verzoeker aan te tonen dat de Deense autoriteiten in januari 2014 de problematische situatie in het Noorden van Sri Lanka niet benoemen en enkel verwijzen naar de desbetreffende UNHCR-guidelines van 2012 en dat in Denemarken momenteel 100% van de asielaanvragen van Sri-Lankanen worden afgewezen, terwijl het erkenningspercentage in dezelfde periode voor België op minstens 75% ligt. De verzoeker meent dat het de Belgische autoriteiten toekwam om na te gaan hoe de Deense autoriteiten de situatie van de Tamils in Sri Lanka inschatten en dat hij er zich van diende te verzekeren dat er, in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, geen sprake kon zijn van een – indirect – refoulement wanneer de Deense autoriteiten zouden nalaten om verzoekers asielaanvraag grondig te onderzoeken, dit is door rekening te houden met de effectieve situatie in Sri Lanka, en hem vervolgens naar dit land zouden repatriëren.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker de finaliteit van de thans bestreden akte uit het oog lijkt te verliezen. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die met toepassing van artikel 25.2. van de Dublin-III-Verordening aan de Deense autoriteiten toekomt. Hoewel de verzoeker een aantal bedenkingen uit bij de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in toepassing van de voornoemde Verordening, erkent hij dat de Deense autoriteiten hun bevoegdheid hebben aanvaard en bevestigt hij dat hij op 25 september 2014 een asielprocedure heeft opgestart in Denemarken. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, vindt artikel 13.2. van de Dublin-III-Verordening *in casu* dan ook op het eerste gezicht geen toepassing nu de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag berust op de lidstaat waarbij de verzoeker daadwerkelijk en voorafgaand aan de in België ingediende asielaanvraag, een asielaanvraag heeft ingediend en waarover nog niet is beslist (artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening).

In de bestreden akte wordt tevens op uitgebreide wijze toegelicht om welke redenen er geen indicaties zijn dat de verzoeker door een overdracht aan Denemarken zal worden blootgesteld aan een

behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Ook het risico op indirect refoulement wordt hierbij geëvalueerd.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, in eerste instantie, zoals in de bestreden akte weergegeven, toen hij daarover werd gehoord, slechts in het algemeen verklaarde dat hij niet naar Denemarken wil omdat hij er niets heeft en daar niets kent, hij stelde daarom er niet te zijn gebleven (gehoorverslag dd. 13 juli 2015). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden akte enige bezorgdheid heeft geuit dat de Deense asielinstanties zijn aanvraag niet volgens dezelfde standaarden zouden behandelen als de Belgische, noch heeft hij de vrees geuit om door de Deense instanties te worden teruggewezen naar zijn land van herkomst.

Voorts wijst de Raad er op dat de gemachtigde in de bestreden akte duidelijk naar voor brengt dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende, partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, dat het als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België en dat de asielaanvraag van de verzoeker door de Deense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, zodat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/86/EG, niet zouden respecteren.

De bestreden akte bevat voorts de volgende beoordeling:

“We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. (...) We merken ten eerste op dat de Deense instanties instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn derde asielaanvraag in België in Denemarken ingediende asielaanvraag nog hangende is en de Deense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Deense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Denemarken ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Deense autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Denemarken onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.”

Aldus heeft de gemachtigde geoordeeld dat er Deense autoriteiten, die de terugname uitdrukkelijk aanvaarden onder artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening, verzoekers asielaanvraag zullen onderzoeken en hem niet zullen verwijderen naar Sri Lanka zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, dat de verzoeker tijdens de behandeling van zijn verzoek in Denemarken zal kunnen verblijven in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en dat de Deense autoriteiten, net als de Belgische, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

De gemachtigde concludeert tevens “*Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*”

De argumentatie in het onderhavige verzoekschrift, kan de Raad niet overtuigen om op dit punt tot een andere conclusie te komen. De verzoeker legt ook thans immers geen ernstige, op feiten berustende gronden voor die ertoe zouden nopen aan te nemen dat hij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugname door Denemarken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zelf erkent dat er geen indicaties zijn dat de Deense autoriteiten de minimumnormen van opvang en behandeling van het asielverzoek zouden miskennen. De verzoeker betwist derhalve niet dat de gemachtigde gerechtigd was ervan uit te gaan dat de Deense autoriteiten het verzoek om internationale bescherming zullen behandelen volgens de internationale en Europeesrechtelijke standaarden die ook in België worden gehanteerd, zodat aan de verzoeker door de Deense asielinstanties, indien hij aan de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, de ene dan wel de andere beschermingsstatus zal worden toegekend. De puur cijfermatige gegevens afkomstig van Eurostat waarnaar de verzoeker verwijst, doen hieraan geen afbreuk. Immers wordt (en moet) elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht zodat een louter procentueel gegeven omtrent het aantal weigeringsbeslissingen in België dan wel in Denemarken, op zich geen implicaties heeft naar de behandeling van het hier voorliggende verzoek toe. De verzoeker deelt immers geen enkele informatie mee met betrekking tot de redenen die de Deense autoriteiten hebben gebracht tot de weigeringsbeslissingen, noch de redenen die de Belgische autoriteiten hebben gebracht tot het toekennen van de vluchtelingenstatus aan niet nader genoemde Sri-Lankanen. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening er geenszins op gericht is of inhoudt dat de verzoekende staat de soevereiniteitsclausule dient toe te passen indien de betrokken asielzoeker, gezien zijn land van herkomst, in dat land puur statistisch gezien meer kans maakt op de toekenning van een vorm van internationale bescherming. Een dergelijke visie holt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop de Dublin-III-Verordening essentieel is gesteund, op het eerste gezicht volledig uit.

In zoverre de verzoeker lijkt te willen aangeven dat de verweerder garanties had moeten vragen aan de Deense autoriteiten, teneinde zich ervan te verzekeren dat zij er dezelfde visie op na houden over de veiligheidssituatie van de Tamils in Sri Lanka, wordt opgemerkt dat de Belgische autoriteiten dergelijke garanties niet kunnen vragen aan Denemarken. De Belgische autoriteiten beschikken op het eerste gezicht over geen enkele bevoegdheid om aan de Deense autoriteiten een voorafname te vragen van de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag. Het vereisen van dergelijke garanties is niet verenigbaar met het uitgangspunt en de doelstellingen van de Dublin-III-Verordening en de verweerder motiveerde terecht dat Denemarken gebonden is door dezelfde internationale en Europese normen inzake asielaanvragen. De Raad stelt vast dat de verzoeker vooruit loopt op de behandeling van zijn asielaanvraag door de Deense autoriteiten, terwijl hij echter niet concreet aannemelijk maakt dat zijn asielaanvraag in Denemarken niet volgens de Europese normen zal worden behandeld, noch maakt hij concreet aannemelijk dat de Deense autoriteiten hem zouden terugsturen naar zijn land van herkomst zonder eerst zijn verzoek om internationale bescherming op een gedegen wijze te onderzoeken.

Waar de verzoeker verwijst naar de beslissing van het VN-mensenrechtencomité van 1 april 2015, merkt de Raad vooreerst op dat deze beslissing niet handelt over een asielbeslissing, zoals *in casu*, noch over een Dublin-overdracht. Nog los van het feit dat de verzoeker met de verwijzing naar het standpunt dat de Deense autoriteiten in januari 2014 aannamen met betrekking tot een verwijdering naar Sri Lanka niet aantoonde dat de Deense autoriteiten eind 2015 en in het specifieke geval van de verzoeker, eenzelfde standpunt zouden innemen, wijst de Raad er op dat uit de door de verzoeker

bijgebrachte beslissing van 1 april 2015 blijkt dat de Deense autoriteiten voorafgaandelijk aan de verwijdering, op 18 december 2012 een negatieve beslissing genomen hadden omtrent de asielaanvraag van de betrokken onderdaan van Sri Lanka, dat de betrokkene hiertegen een beroep had kunnen indienen bij het Refugee Appeals Board, die de weigeringsbeslissing bevestigde, en dat ook de Deense minister van justitie op 10 juni 2012 aan de betrokkene een verblijfsvergunning op humanitaire gronden had geweigerd (punt 2.4. van de communicatie nr. 2272/2013). Aldus blijkt ook uit de door de verzoeker bijgebrachte informatie op het eerste gezicht dat de Deense autoriteiten voldoende waarborgen bieden voor de behandeling van het asielverzoek. Zoals de verweerder ook aangeeft in de nota met opmerkingen, heeft het VN-mensenrechtencomité overigens geoordeeld dat er in het aan hem voorgelegde geval geen schending was bij een verwijdering naar Sri Lanka.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de Deense autoriteiten hem zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Hij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken en hij zal de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen. De verzoeker toont niet aan en er ligt op het eerste gezicht geen enkele indicatie voor dat de Deense Staat het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM niet zal nakomen.

Er is dan ook in het geval van de verzoeker op het eerste zicht geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugname door Denemarken. De verzoeker toont *prima facie* niet aan dat er een reëel risico is op een indirect refoulement naar Sri Lanka.

In de mate dat de verzoeker foto's bijbrengt teneinde aan te tonen dat het niet uitgesloten is dat hij in Sri Lanka wegens zijn betrokkenheid bij de activiteiten georganiseerd door de Tamil Youth Organization – Belgium bij een terugkeer naar Sri Lanka zal worden onderworpen aan nader onderzoek, arrestatie, detentie, marteling en mogelijks erger, wijst de Raad er op dat de thans bestreden akte een Dublinoverdracht naar Denemarken inhoudt en geenszins voorziet dat de verzoeker naar Sri Lanka moet terugkeren, terwijl uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Dublinoverdracht naar Denemarken hem zal blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM noch dat deze overdacht een reëel risico inhoudt op een indirect refoulement naar Sri Lanka. De verzoeker zal ten overstaan van de Deense autoriteiten de gelegenheid hebben om de genoemde elementen aan te wenden ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, doch het komt niet aan de gemachtigde noch aan de Raad toe om, gelet op het ontbreken van enige indicatie op indirect refoulement, om bij het onderzoek van de wettigheid van de thans bestreden akte een onderzoek te voeren omtrent een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Sri Lanka.

Nu op het eerste gezicht geen indirect refoulement wordt aannemelijk gemaakt, is de desbetreffende kritiek omtrent artikel 5. c) van de Terugkeerrichtlijn, in de mate dat deze al rechtstreekse werking zou hebben, of artikel 74/17, §1 van de vreemdelingenwet, niet dienstig.

De verzoeker maakt op het eerste gezicht geen schending van de genoemde artikelen aannemelijk.

Het enige middel is niet ernstig.

2.4. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. DE GROOTE